

Fatima

U razumevanju i tumačenju brojnih otkrivenja u Svetom Pismu ja izbegavam upotrebu istorijskih podataka. Mnogo ljudskih podataka izgledaju mi jednostrani ili nepotpuni a ponekad namerno netačno predstavljeni. Neka moja zapažanja navode me na mišljenje da su neki istoričari bili iskreni – pošteni i dosledni stvarnim podacima.

U Delima Apostolskim 20: 18-35 mogli bismo predpostaviti da je u nekim predelima tokom vremena jedan naraštaj vernih učenika – Hrišćana – bio zamenjen novim pokolenjem izopačenih verskih vođa koji su bili samo slepe vođe slepih sledbenika. Takva crkva ili grupa crkava bile su podčinjene zveri koja vlada u tami greha. Takve crkve su bile duhovno mrtve.

Zli vladari u svetu rado upotrebljavaju mrtve crkve da podčine svojoj vlasti i podjarme duhovno neupućene. U vremenima koje je naš Gospod zadržao u Svojoj vlasti, Duh Božiji pokretao je neke od tih bezživotnih – obmanutih vernika iz tame u svetlost prave vere i poznanja našeg Spasitelja i Gospoda. Takvi novi Učenici smelo su svedočili Jevanđelje Istine i Spasenja nasuprot progonstvima i pretnjama mučeničke smrti. Novo poprište bi se rasplamsalo i verni svedoci našeg Spasitelja uznošeni su u slavu Rasketog i Vaskrslog Cara Nebeske Slave.

Kada sam bio pri kraju četrnaeste godine, još u teškoj borbi protiv sopstvenih grešnih težnji i navika, lično svedočanstvo jedne postarije udovice uticalo je na mene da odbacim greh i da tražim od našeg Gospoda milost za spasenje.

U toj Zemlji je državna – povlašćena - veroispovest zvanično imenovana Istočna Pravoslavna Crkva. Verski obredi i običaji su bili

bez pravog i zdravog jevanđeoskog smisla i značaja ali sveštenici su imali prihod od naroda za obavljanje tih obreda. Sveštenici su učili narod nekim osnovnim pravilima građanskog poštenja i poštovanje poretka i vlasti. Ostala predanja su bila veselja u jelu, piću i proslavama. Život širokih narodnih masa bio je usredsređen na to da "jedemo, pijemo i da se veselimo, jer sutra ćemo svakako umreti".

Jedna osamnaestogodišnja seoska devojka po imenu Fatima udala se za jednog ratara koji je živio u dobro-stojećem domaćinstvu sa svojom majkom – udovicom – i sa jednom još ne udatom sestrom. Mislim da Fatima nije baš najuobičajenije ime u tim krajevima.

Pošto je domaćinstvo smatrano imućnim, od Fatime nisu očekivali da radi na njivama i u polju sa svojim mužem. Najveći deo svog vremena ona je održavala domaćinstvo, kuvala, hranila stoku i čistila obore; svo vreme nastojeći da zadovolji želje svoje svekrve.

Nedeljom ujutru i u dane praznika svi bi obukli praznična odela da prisustvuju crkvenoj liturgiji koju su obavljali sveštenici u uobičajenim sveštenskim odorama. Po povratku kući uživali bi praznično jelo, vino i ponekad posete rodbine ili suseda.

Fatima je poticala iz siromašnije seoske porodice i bila je vična svakodnevnom teškom radu radi zadovoljenja osnovnih životnih potreba. Po redovnom svakodnevnom poslu ona bi čistila jedan po jedan deo kuće. Počela je od jednog kraja i nastavila do poslednje prostorije. Kako su dani prolazili posle nekog vremena cela kuća je bila očišćena.

Fatima se popela na tavan koji je korišćen kao skladište. Dok je čistila debeo sloj prašine, ona je primetila jednu omanju knjigu na gredi ispod crepa. Ispod prednje korice ona je pročitala naslov knjige: Novi Zavet. Od tog dana nadalje redovno je čitala tu knjigu.

Jedno veče u toku večere spomenula je svojoj porodici tu knjigu i

izrazila želju da pronade ima li negde naroda koji veruje i živi prema učenju te knjige. Njen muž i svekrva su vrlo odlučno zahtevali da odmah prekine čitanje te knjige i da više nikad ni ne spomene takvu želju. Pretili su joj batinama ako ih ne poslušaju.

Sledećeg Nedeljnog dana Fatima se spremala ranije nego obično. Dok je oblačila poslednje delove svečane odeće, njen muž i svekrva su čekali pred vratima sobe spremni da je udarcima spreče – da ne iziđe iz kuće. Čim je završila odevanje ona snažnim zamahom širom otvori vrata i jurne napolje svom snagom i brzinom. Nisu uspeali da je zadrže ali su ipak sručili na nju nekoliko udaraca. Stepenicama se sjurila u dvorište pa kroz uličnu kapiju – na ulicu. Muž i svekrva su joj bili za petama, ali Fatima je bila ipak brža.

Susedi su stajali u svojim uličnim kapijama i posmatrali sa zanimanjem tu priredbu – sasvim neobičnu u njihovom selu.

Tek na kraju njihove ulice Fatima je usporila trčanje da se malo nadiše i da pogleda natrag. Izgledalo je da su njenih dvoje gonitelja odustali od potere. Ona je nastavila hod prašnjavim zemljanim putem prema drugom – nešto većem – selu koje se nalazilo nekih desetak kilometara dalje; pored obale reke. S brega na breg po padinama vrletne gore uz povremeno osvrtnje natrag da ne bude iznenađena poterom.

Kad je stigla do prvih kuća glavne ulice, pitala se kako da pronade da li ima vernika Novog Zaveta u tom selu. Nije bila sigurna kako bi se meštani ponašali prema njoj ako bi nekoga upitala.

Učinilo joj se da čuje neke zvuke izdalje: kao neko pevanje koje je već sledećeg trenutka zamrlo; a opet za trenutak čulo se ponovo. Pevanje je dopiralo do nje iz pravca u kojem se kretala i pesma se sad čula malo glasnije i jasnije. Pevanje je bilo drugačije nego išta što je pre toga čula u liturgijama, a još i više različito od narodnih veselja i

pevanja po malim seoskim kafanama. Zvuci su stizali do njenog sluha iz nekog dvorišta ograđenog drvenom ogradom kao i mnoga druga dvorišta. Upadljiva razlika je bila u maloj kapiji – samo za pešake. Nije bilo velike kapije za zaprežna vozila.

Fatima oprezno odškrine kapiju i zaviri u dvorište. U najudaljenijem delu dvorišta nalazila se omanja zgrada sa samo dva prozora i otvorenim vratima u sredini. Od ulične kapije do kućnih vrata vodila je staza popločana ciglama. Kad je stigla do kućnih vrata, ugledala je samo jednu prostoriju koja je ispunjavala celu zgradu. Na naspramnoj strani ispred zida bio je jedan jednostavan sto pokriven čaršavom a na sredini stolnjaka ležala je poveća kopija Svetog Pisma na mesnom jeziku – prevod Daničića i Karadžića. Na jednoj i drugoj strani – pored stola bilo je nekoliko klupa: ljudi su sedeli na levoj strani a žene na desnoj strani.

Fatima je prošla do poslednje klupe na ženskoj strani i sela na klupu. Većina malog broja prisutnih bili su sredovečne ili starije osobe.

Jedan čovek je prišao stolu, otvorio knjigu i oglasio njegovo čitanje za taj sastanak.

Posle čitanja svi su se spustili na kolena – na molitvu koju je izgovarao taj isti čovek. Ostali su učestvovali – svako u sebi. Uključujući izlaganje posle molitve, još par pesama i jednu zahvalnu molitvu, ceo sastanak je potrajao oko jedan i po sat.

Kad je Fatima osetila da je sastanak završen, izašla je napolje i žurno se uputila u svoje selo.

Kod kuće se osećala zategnutost u porodici, ali niko nije spomenuo ništa o buri tog Nedeljnog jutra. Cela sedmica je prošla u podnošljivoj tišini. Tek sledećeg Nedeljnog jutra ista bura se ponovila sa istim iskustvom za Fatimu. Ponovo je bila sama na putu u veće selo.

Trećeg Nedeljnog jutra jedini osetni znak negodovanja porodice bila je ledena tišina. Izgleda da su zaključili da njihova gruba sila neće sprečiti tu žednu dušu da stigne do mesta gde teče Voda Živa. Više je nisu sprečavali da odlazi na 'te čudne verske sastanke'.

Fatima je postala iskreno posvećena učenica najvećeg Učitelja svih vremena i trajna radost te male Zajednice Hrišćana.

Posle dužeg vremena njena zaova (muževa sestra) pridružila se Fatimi. Sestrina mati SVEKRVA je bila sledeća.

Posle nekoliko godina jedna grupa Učenika hodala je redovno ranog Nedeljnog jutra sa Fatimom u drugo – veće – selo ne poklanjajući mnogo pažnje vremenskim prilikama. Celo selo je znalo ko su ti putnici i šta je razlog njihovog odlaska Nedeljom rano ujutru i povratka kasno uveče.

Fatima je bila jedna postarija sestra u Hristu kada je pričala njeno duhovno iskustvo dok smo sedeli oko stola i večerali, a ja sam bio na kraju svoje četrnae

ste godine života i u jeku borbe protiv sebe, greha i sveta... To su bili dani letnjeg školskog raspusta. Moji roditelji su me poslali na oporavak u njihovoj gori.

I danas verujem da je Fatima još jedno svedočanstvo Duha našeg Gospoda koji daje Život mrtvima. Moje obraćanje na Put Spasenja je samo još jedan odjek Gospodnjeg Proglasa.

Imao sam priliku da upoznam sledeći naraštaj vernika koji su ispratili Fatimine posmrtno ostatke do smiraja. Za mene je bio jedan blagoslov da vidim kako su čvrsto stajali u Veri.

Svi oni su već preseljeni u Večno Prebivalište; a sad i mi gledamo u susret tom pozivu.